

Arrest

nr. 166 317 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat. A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 1992 huwt de verzoekende partij met mevrouw H.N.

1.2. Op 22 september 2009 dient mevrouw H.N. voor haarzelf en haar kinderen een asielaanvraag in.

1.3. Op 12 juli 2010 erkent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mevrouw H.N. en de kinderen als vluchteling.

1.4. Op 13 februari 2014 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging met de echtgenote en de kinderen.

1.5. Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van een visum.

1.6. Op 29 januari 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging met de echtgenote en de kinderen.

1.7. Op 20 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van een visum.

1.8. Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging met de echtgenote en de kinderen.

1.9. Op 14 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot uitstel met het oog op het voorleggen van documenten.

1.10. Op 10 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, at.1, 4' van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Ter staving van haar bestaansmiddelen legt mevrouw H.N. (...) de volgende documenten voor:

- een aanslagbiljet betreffende de inkomsten van 2013 (15631,17 euro voor het volledige jaar)
- een arbeidscontract beperkte duur tot 30/11/2015 betreffende een deeltijdse tewerkstelling
- een attest van werkloosheidsuitkering
- loonfiches van 10/2014 tot april 2015 (met uitzondering van de maanden december 2014 en januari 2015) voor een halftijdse tewerkstelling.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens aan mevrouw H. (...) bijkomende documenten vroeg voor het jaar 2015 teneinde een beter zich te hebben op de huidige stand van zaken betreffende deze bestaansmiddelen.

Overwegende dat in navolging hiervan bijkomende loonfiches en een attest van werkloosheidsuitkering werd voorgelegd van januari 2015 tot augustus 2015 evenals de belofte van de werkgever voor de verlenging van het contract ct.

Uit de overgemaakte documenten blijkt dat mevrouw H.N. (...) een gemiddeld maandloon heeft van 691,34 euro (loonfiches + werkloosheidsuitkering van 01/2015 tot 08/2015 = 8296,09 euro voor 8 maanden).

Echter stelt een dergelijk bedrag haar niet in staat om voor zichzelf en voor haar familie, bestaande uit 4 kinderen en de echtgenoot, een minimum aan waardigheid te garanderen, rekening houdende met het feit dat de armoedegrens in België voor een alleenstaande persoon geteld is op 1085 euro en mevrouw met 691,34. Euro onmogelijk een gezin van 6 personen (inclusief haarzelf) kan onderhouden waarbij reeds 550 euro besteed wordt aan de maandelijkse huur (zonder vaste kosten voor elektriciteit, water, gas en telefoon) zonder ten laste' te vallen van de openbare overheden. Zelfs de maandelijkse terugbetaling van 250 euro door HVH Turnhout, doet hieraan geen afbreuk, gelet op de dermate lage inkomsten van mevrouw. Bovendien bevestigt deze terugbetaling de ondermaatse financiële toestand van mevrouw aangezien het recht op terugbetaling gelinkt is aan de (povere) financiële situatie van de betrokkene.

Volgens een schrijven van de advocaat van mevrouw, daterende van 20/09/2015, zou zijn cliënte sinds mei 2015 voltijds werken voor 2 maanden met een optie op verlenging. Uit de overgemaakte stukken blijkt inderdaad dat mevrouw gedurende 2 maanden voltijds heeft gewerkt maar nadien opnieuw in het halftijdse regime is gestapt. De werkgever bevestigt dat mevrouw onder halftijdse betrekking staat.

Bijgevolg dient dan ook vastgesteld te worden dat mevrouw niet over de noodzakelijke voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat er niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld door de wet.

De visumaanvraag wordt bijgevolg geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat zij aan de voorwaarden van voormelde bepaling voldoet en dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle aanwezige stukken in het dossier.

2.1.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

2.1.3. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet daar de te vervoegen vreemdeling niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familie te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

2.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij blijft steken in een summier, louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. De verzoekende partij geeft in wezen slechts te kennen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aanwezige stukken in het dossier, doch laat na aan te geven met welke 'aanwezige stukken in het dossier', andere dan deze opgesomd in de bestreden beslissing, de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, beperkt zij zich in wezen tot het zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde loonfiches van haar echtgenote en de mail die haar raadsman richtte aan de verwerende partij waar zij heeft gevraagd om een behoefteanalyse te doen in dit dossier. Zij argumenteert dat zij niet akkoord is met de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten omwille van het feit dat de verzoekende partij was verdwenen en haar echtgenote vluchtte uit Afghanistan, dat zij pas drie jaar later nieuws kreeg van de verzoekende partij, dat ze driemaal tevergeefs probeerde zich te herenigen met haar echtgenote, dat het hard is voor een alleenstaande vrouw om haar brood te verdienen, dat de laatste aanvraag werd geweigerd omdat niet zou voldaan zijn aan de inkomstvoorwaarden, dat haar echtgenote deeltijds werkt en verschillende toelagen en subsidies ontvangt, waarbij ze verwijst naar en citeert uit de mail die haar advocaat overmaakte aan de verwerende partij. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij heeft nagelaten een behoefteanalyse te doen alsook heeft nagelaten om omwille van humanitaire redenen dit gezin met elkaar te herenigen.

2.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de loonfiches van de echtgenote van de verzoekende partij in rekening heeft genomen. Immers wordt verwezen naar de loonfiches van oktober 2014 tot april 2015 met uitzondering van de maanden december 2014 en januari 2015 voor een halftijdse tewerkstelling en de bijkomend voorgelegde loonfiches van januari 2015 tot augustus 2015. Voorts blijkt dat de verwerende partij voor het berekenen van het gemiddeld maandloon zich gebaseerd heeft op de loonfiches van de laatste 8 maanden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat dit onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij nagelaten heeft om te motiveren waarom zij geen rekening hield met de voorgelegde loonfiches van haar echtgenote.

Ook waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren omtrent de mail van haar raadsman waar zij vroeg om een behoefteanalyse uit te voeren alsook stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft een behoefteanalyse te doen, kan zij niet gevolgd worden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een behoefteanalyse op grond van de haar gekende gegevens. Zo wijst de verwerende partij erop dat het maandloon van haar echtgenote niet voldoende is om haar in staat te stellen voor zichzelf en haar familie, bestaande uit 4 kinderen en de echtgenoot, een minimum aan waardigheid te garanderen en dat zij met het inkomen onmogelijk een gezin van 6 personen (inclusief haarzelf) kan onderhouden waarbij reeds 550EUR besteed wordt aan de maandelijkse huur (zonder vaste kosten voor elektriciteit, water, gas en telefoon) zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De verwerende partij stelt verder dat de maandelijkse terugbetaling van 250EUR van HVH Turnhout aan voorgaande analyse geen afbreuk doet gelet op het dermate lage inkomen van de echtgenote alsook gelet op het feit dat deze terugbetaling de ondermaatse financiële toestand van de echtgenote net bevestigt daar het recht op terugbetaling gelinkt is aan de (povere) financiële situatie van de echtgenote. Betreffende het schrijven van de raadsman en meer bepaald het gegeven dat de echtgenote sinds mei 2015 voltijds werkt met een optie op een verlenging, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij desbetreffend erop wijst dat de echtgenote na de twee maanden terug is overgestapt op het halftijds regime en dit ook bevestigd werd door haar werkgever. Gelet op al deze elementen beslist de verwerende partij dat de echtgenote van de verzoekende partij niet over de noodzakelijke voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze behoefteanalyse gegrond is op onjuiste gegevens, noch dat de gegevens niet correct werden beoordeeld. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de hiervoor vermelde behoefteanalyse kennelijk onredelijk zou zijn, noch dat met bepaalde door haar overgemaakte stukken of bepaalde door haar raadsman aangereikte gegevens, die van belang waren voor het uitvoeren van een behoefteanalyse, geen rekening werd gehouden. De verzoekende partij citeert immers enkel het schrijven van haar raadsman, doch laat na aan te geven met welke aangereikte gegevens geen rekening werd gehouden. De Raad wijst er ten overvloede op dat wat de huursubsidie betreft wel degelijk werd gemotiveerd, daar de verwerende partij motiveerde dat de echtgenote van de verzoekende partij reeds 550EUR besteed aan de maandelijkse huur 'zonder ten laste te vallen van de openbare overheden'. De verzoekende partij toont niet aan dat de huursubsidie mee in rekening diende te worden gebracht of dat het niet correct of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij bij de

behoefteanalyse enkel het maandelijkse huurbedrag 'zonder ten laste te vallen van de openbare overheden' in rekening te nemen. In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat geen rekening werd gehouden met het aangereikte gegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij het sociale tarief voor de elektriciteit en gas geniet, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat de echtgenote van de verzoekende partij met haar inkomen niet in staat is om voor zichzelf en haar familie, bestaande uit 4 kinderen en een echtgenoot, een minimum aan waardigheid te garanderen daar zij onmogelijk een gezin van 6 personen kan onderhouden waarbij reeds 550EUR wordt besteed aan de maandelijkse huur zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij er op gewezen wordt dat de maandelijkse huur de kosten van gas, elektriciteit, water en telefoon niet bevat. De verwerende partij heeft dus wel degelijk gemotiveerd over de kosten voor gas en elektriciteit. Het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij het sociaal tarief geniet voor de voormelde kosten, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, daar niet gesteld wordt dat deze kosten hoog zijn, doch enkel dat er, naast de huur, nog vaste kosten zijn. De verzoekende partij toont immers niet aan dat er geen vaste kosten voor gas en elektriciteit zijn, doch enkel dat haar echtgenote het sociaal tarief geniet. Betreffende de maandelijkse terugbetaling van 250EUR van de HVH Turnhout wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de echtgenote van de verzoekende partij, gelet op haar kosten, met haar inkomen niet in staat is om voor zichzelf en haar familie, bestaande uit 4 kinderen en een echtgenoot, een minimum aan waardigheid te garanderen daar zij onmogelijk een gezin van 6 personen kan onderhouden, gelet op het dermate lage inkomen van de echtgenote en gelet op het feit dat de terugbetaling de ondermaatse financiële toestand van haar echtgenote bevestigt daar het recht op terugbetaling gelinkt is aan de povere financiële situatie van haar echtgenote. Ook betreffende het aangereikte gegeven dat de echtgenote een voltijdse arbeidsovereenkomst heeft vanaf mei 2015 voor twee maanden en een optie voor verlenging, werd, zoals reeds aangegeven, uitdrukkelijk gemotiveerd in de motieven van de bestreden beslissing.

In wezen beperkt de verzoekende partij zich tot het zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing. De Raad dient opnieuw op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

2.2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten het gezin te herenigen omwille van humanitaire redenen, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag van 18 mei 2015 tot gezinshereniging. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de visumaanvraag en de bijgevoegde stukken van 18 mei 2015, duidelijk dat de aanvraag van 18 mei 2015 werd ingediend in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet en niet in het kader van lang verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet omwille van humanitaire redenen. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet humanitaire redenen diende in overweging te nemen, laat zij na aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen de verwerende partij hiertoe gehouden is.

2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER